TREI „MUȘCHETARI" AI FOTBALULUI ROMÂNESC

OZON: „ÎNCEPÎND CU DĂRUIREA DE SINE..."

Cu această primă replică — spontană, sintetizantă, dar bogată în sensuri — a debutat dialogul nostru despre un motor al mișcării fotbalistice, de la noi ca și de pretutindeni — antrenorul. Fără vreo ordine sau gradație prestabilită, reproducem în rîndurile de mai jos răspunsurile, ba chiar și... întrebările „la temă" ale fostului fotbalist cu prilejul acestei convorbiri.

REPORTERUL : Prima întrebare se referă la persoana antrenorului : Cine credeți că sînt cei mai indicați pentru a îmbrățișa meseria de antrenor ?

OZON : **Părerea mea statornică este că foștii mari jucători, îmbrățișînd cariera de antrenor, au cele mai multe atu-uri în această meserie. Asta nu înseamnă că — automat — un mare jucător devine un mare antrenor. Se cunosc destule exemple de jucători de clasă ajunși antrenori de... district. În principiu, însă, consider că relația MARE JUCĂTOR — ANTRENOR BUN este impusă de două fapte precise : jucătorul mare a VĂZUT fotbal superior și l-a și PRACTICAT. Față de „privitori", cei care doar au VĂZUT fotbal, există — deci — o pondere în plus în balanță.**

R. : Care este, după părerea dv., criteriul major în munca de depistare a elementelor talentate ?

O. : **Tehnica individuală a jucătorilor ! M-am convins că jucători cu fizic de... șahiști pot fi „stele" în fotbal. Exemple nenumărate : Ceaikovschi (era o „jumătate de om"), Sindelar, Mathews, Simoes, ca să nu mai vorbesc de Pircălab, Dumitriu II...** (n.n. și adăugăm noi, Ozon...)

R. : Cît apreciați că durează — cotidian — munca antrenorului ?

O. : **Minimum 8—9 ore. 3—5 ore cel puțin pentru pregătirea cu jucătorii, luați colectiv și individual ; 3—4 ore pentru munca de pregătire a antrenorului, teoretică și fizică.**

R. : Pornind de la ideea — subînțeleasă — că antrenorul este obligat (în primul rînd de evoluția fotbalului internațional) să progreseze, care sînt, după părerea dv., căile concrete pe care un antrenor trebuie să le urmeze pentru a-și spori experiența, cunoștințele ?

O. : **Studiul individual + călătorii de documentare în străinătate, la cluburi celebre (Arsenal, Manchester United, Liverpool, Real Madrid, Anderlecht, Internazionale etc.) pe termene care să depășească durata... excursiilor + schimburi de tehnicieni din țări cu fotbal avansat.**

R. : Ce părere aveți despre raporturile ANTRENOR-JUCĂTOR ?

O. : **Existînd interese comune, consider că raporturile bazate pe ÎNȚELEGERE ȘI ÎNCREDERE RECIPROCĂ sînt cele mai fireși. Antrenorul și jucătorul trebuie să dea TOTUL fotbalului. În momentul în care unul dintre ei își permite o „libertate" sînt pentru acordarea... libertății totale, adică scoaterea lui din circuit. Fotbalul este, după părerea mea, o MESERIE care nu se poate face decît cu măsură întreagă.**

R. : Cum vedeți raporturile ANTRENOR — CLUB ?

O. : **De colaborare. De sprijin. În orice caz nu de subordonare a antrenorului în ce privește alcătuirea echipei, tactica de joc, pregătirea ei etc.**

R. : Cum poate ajuta un antrenor promovarea într-o echipă superioară a unui tînăr fotbalist pe care l-a format ?

O. : **Este vorba de un ajutor complex : o pregătire psihică specială, încercarea tînărului fotbalist în meciuri mai ușoare, amicale ; jucătorii din echipa superioară — noii săi coechipieri — trebuie convinși să-l sprijine în joc, să-i susțină acțiunile, să-l încurajeze și nu să-l apostrofeze cînd greșește etc.**

R. : Care este, după părerea dv., termenul de afirmare a unui antrenor ?

O. : **Această întrebare mi-o pun și eu. De obicei, se consideră că primul succes al unei echipe, chiar dacă antrenorul ei o conduce doar de 5—6 luni, înseamnă afirmarea lui. Cu alte cuvinte, primul succes dă certificatul de antrenor, așa cum, din păcate, primul insucces îl desființează. Eroare. Un antrenor se afirmă în 3—4 ani. Ani în care rezultatele — fatal — oscilează, dar la sfîrșitul acestei perioade echipa „știe jocul", are personalitate, în sînul ei se ridică individualități remarcabile etc.**

R. : Ați putea să ne citați antrenori pe care-i apreciați, motivînd preferința ?

O. : **Desigur. Baratki (m-a învățat „secretul" loviturilor libere) ; Cîrjan, Ronay, Steinbach (m-au pregătit psihic pentru a deveni un bun jucător) ; C. Braun-Bogdan (mi-a „șoptit" întotdeauna ce tactică individuală de joc să adopt în funcție de adversarii mei direcți). Dintre cei de azi, am multă stimă pentru N. Dumitrescu, C. Teașcă, B. Marian, V. Stănculescu, Nicușor etc. Toți au (sau au avut), în afara competenței, flacăra fotbalului în inimă.**

R. : Poate că de la ea trebuia să începem...

O. : **Sigur. Pentru că fotbalul înseamnă întotdeauna și în primul rînd PASIUNE !**

Marius POPESCU

Maestrul emerit al sportului Titus Ozon, spaima de acum cîțiva ani a portarilor noștri, a rămas un credincios al balonului rotund.

Constantin (**între Șoo și Voinea**) : **„...Ei pot fi atacanții centrali pe care Steaua îi așteaptă !"**

CONSTANTIN: „SINGURA MEA PASIUNE"

Accept riscul de a mă repeta începînd cu ceea ce m-a impresionat de cînd îl știu pe Constantin. Pentru el fotbalul nu se termină odată cu antrenamentul sau cu meciul. Într-un fel abia începe. E la curent cu toate noutățile sportului nr. 1 în lume. Citește ziare de sport, reviste de specialitate din toate țările cu fotbal mare. Memoria lui în materie de rezultate și de formații poate concura cu ale celui mai redutabil participant la întreceri gen „Cine știe, cîștigă...". N-am primit și nu voi primi niciodată un pariu cu el. E dinainte învingător !

Și astăzi, cînd ne-am întîlnit pentru un sfert de oră, „profesorul" îmi face în cîteva fraze un tur de orizont al fotbalului european, cu știri pentru care ar fi premiat orice reporter de rubrică externă sportivă. Încet-încet, îl ademenesc spre subiectul „Voinea-Șoo...".

— I-ai văzut cu regularitate în ultima vreme, împreună, în joc, Cum îi găsești ?

— Într-o fericită conjuncturâ. Formă bună, amîndoi. Înțelegere sporită pentru datoriile posturilor. Voinea se mișcă cu o ușurință și rezistență de junior. E și... căsătoria la mijloc. Florică a trebuit să mai pună în cui absențele din viața de celibatar. Mi-am întărit convingerea că e jucătorul care stăpînește cel mai bine arta demarcării, la noi. Eh, dar nu vreau să-l umflu cu laudele. Îi aduc aminte și de defecte. În primul rînd, curajul de a șuta la poartă, care l-a părăsit pentru că a ratat de multe ori din situații clare. Dacă nu-și ia din nou inima în dinți să-și facă pînă la capăt datoria de atacant, are numai de pierdut. Cîți înaintași celebri nu ratează cu stîngăcia unui începător ?

— Dar Șoo ?

— Și-a dat drumul... Abia acum. Dar tot e bine. Șutează cu ușurință și... fără regret. Calități rare. Portarii i-au prins frica. Ce i-ar mai trebui ? Să cîștige în viteză și să deprindă și meșteșugul pătrunderilor spre a-i pune în și mai mare încurcătură pe apărători.

— Crezi în consacrarea acestui cuplu ?

— Mai mult decît atît. Sînt convins de reușita lui... dacă regimul de muncă, de pregătire și de sobrietate a vieții de dincolo de zidurile stadionului vor rămîne la indicele săptămînilor premergătoare campionatului. Ei pot fi atacanții centrali pe care Steaua îi așteptă !

— Cum vezi momentul actual — fotbal, gîndindu-ne la evoluția acestui sport ?

— Toate eforturile sînt îndreptate spre tactică. Aici se caută o breșă în împrejmuirea tot mai apăsătoare țesută de idolatrizarea defensivei. Pe mine reușita lui Celtic nu m-a convins. N-o respîng definitiv. Aștept însă confirmări. Aș dori o confruntare a scoțienilor cu uruguayenii, mult mai recomandați de disciplina lor tactică, pentru un test al forței ofensive a echipei lui Stein.

— Te-a cucerit vreo pasiune ? N-ai căzut încă în... nada pescuitului ?

— N-am avut, nu am și sper că nu voi avea altă mare bucurie decît fotbalul. El rămîne singura mea pasiune...

EF. I.

DOBRIN: „DORESC SĂ REVIN ÎN NAȚIONALĂ"

L-am întîlnit de curînd pe Nicolae Dobrin *la Pitești, orașul său natal pe care-l îndrăgește atît de mult și de care nu s-a despărțit în pofida unor oferte tentante. Acest fin tehnician al jocului cu balonul rotund este foarte tînăr :* împlinește 20 de ani la 26 august. *Ne folosim de acest prilej să facem cunoscute sau să reamintim iubitorilor fotbalului cîteva aspecte din interesanta (și totuși nu lipsită de controverse) carieră fotbalistică a lui Dobrin.*

La marginea orașului Pitești, pe malul Argeșului, printre plopi bătrîni cu frunza foșnitoare, se află o poiență pe care, cît e ziua de mare, pîlcuri, pîlcuri de copii pot fi văzuți disputîndu-și cu ardoare întîietatea în „mari meciuri" de fotbal. Ei, fotbaliștii de-o șchioapă, i-au dat și o denumire acestei poieniță : Maracana ! Cu 7—8 ani *în urmă, nelipsit de la aceste jocuri era și Nicolae Dobrin. „Piciul" îndrăgise fotbalul și își avea idolul său în persoana lui Constantin, visînd să ajungă cîndva ca el...*

Se pare că „Maracana" era vizitată, cei puțin pe vremea aceea, și de antrenori de la F. C. Argeșul, pentru că, tocmai pe aceste locuri Ianovschi, *antrenor la copii și juniori l-a descoperit pe Dobrin, ca de altfel și pe Prepurgel. Odată introdus în lotul de juniori al echipei F.C. Argeșul, Dobrin se impune rapid ca un talent care promite mult și la vîrsta de* 14 ani *(să reținem această vîrstă) este promovat în echipa întîi și, deci, în divizia A.*

Toamna anului 1965. Pe stadionul Republicii se juca la lumina reflectoarelor ultimul meci internațional al echipei noastre de tineret în acel sezon, contra echipei similare a Poloniei. Eram conduși cu 1—0 și se părea că nu mai există nici o speranță, deoarece băieții noștri atacau în trombă, dar fără luciditate. Intrarea lui Dobrin a trecut la început aproape neobservată, dar după 5—6 minute toți au înțeles că ceva s-a schimbat. Într-adevăr, cu fentele sale — apreciate deseori ca decisive — cu pasele lui lungi, prin surprindere și de mare precizie, Dobrin a pus în derută întreaga echipă poloneză. Rezultatul final : 2—1 pentru jucătorii noștri. Dobrin nu marcase nici un gol, dar, în fapt, el era eroul meciului. Din acea seară de toamnă, Dobrin, fără antrenamente prealabile de acomodare cu coechipierii săi și jucînd a doua oară la lumina reflectoarelor, ne-a prevestit pe cel care avea în curînd să se impună ca un mare talent. Au urmat alte meciuri în țară sau pe mari stadioane din țări europene cu fotbal de înaltă clasă, în care Dobrin a întrunit elogii din partea unor mari specialiști, dar partida aceea de pe „Republicii", în care a jucat mai puțin de o repriză, n-o va uita niciodată, iar despre antrenorii Angelo Niculescu *și* Bazil Marian, *care l-au selecționat în lotul de tineret, Dobrin ne spunea că l-au făcut „să se nască a doua oară ca fotbalist"*

La sfîrșitul anului 1965 și începutul anului 1966, echipa noastră de tineret a efectuat un turneu în cîteva țări occidentale : R. F. a Germaniei, Olanda și Franța, în care Dobrin devine din speranță, o certitudine. El își amintește cu plăcere mai ales despre meciurile din R. F. a Germaniei unde a fost cotat, de la prima sa apariție, ca un mare jucător.

Ascensiunea lui Dobrin a continuat. În primăvara anului 1966 este selecționat în prima reprezentativă a țării, jucînd în decurs de aproximativ un an, în 11 jocuri interțări, îndeplinind norma de maestru al sportului cînd nu împlinise vîrsta de 20 de ani.

Întrebat care este cel mai bun joc pe care l-a desfășurat în cadrul echipei naționale, Dobrin ne-a răspuns că cel cu R. F. a Germaniei, deși el consideră că nici la Neapole n-a jucat rău. În legătură cu ultimul joc menționat, Dobrin ne relata un episod.

— „După meci, Mario Corso a ținut neapărat să facem schimb de tricouri".

Aproape peste tot pe unde a jucat, în prima reprezentativă a țării, în echipa de tineret sau în cea de club, Dobrin a întrunit, la vîrsta de 18—19 ani, elogioase aprecieri din partea unor nume cu rezonanță în fotbalul european și mondial ca Herrera, Herberger, Schön, Kopa, Fontaine și a unor reviste și ziare de specialitate din numeroase țări. În fiecare dintre ele se vorbea despre „finul tehnician", „vedeta meciului" etc. Iată o parte din cele ce scria despre Dobrin revista „Fotbal Magazine", din martie 1966, în care se arată că „are o tehnică perfectă și un deosebit simț al jocului : înalt, solid, clarvăzător, Dobrin este în mod cert, la ora actuală, unul dintre cei mai buni jucători europeni de mijlocul terenului".

Repede a zburat timpul în discuțiile cu acest tînăr simpatic, cu multă personalitate, care n-are însă nimic sau aproape nimic comun cu „înjumurarea" pe care unii și-au făcut obiceiul s-o lege de numele său.

Dobrin este departe de a se declara întotdeauna mulțumit de felul cum a jucat atît în „națională", cît și la echipa sa de club și simțul de răspundere cu care ne-a vorbit despre lipsurile sale ne face să fim optimiști în ceea ce privește evoluția sa viitoare. Conștient că este deficitar la capitolul viteză, vara aceasta și-a axat antrenamentele îndeosebi spre înlăturarea acestui neajuns. I se mai reproșează de multe ori lui Dobrin individualismul în joc și faptul acesta i l-am amintit în discuțiile purtate. Dobrin recunoaște că uneori se lasă furat de dribling, dar ne întreba dacă, în ultimul timp, nu s-a observat că s-a străduit să fie cît mai util echipei.

Dobrin dorește foarte mult să revină în echipa națională și, din modul cum s-a pregătit în această vară, sîntem îndreptățiți să sperăm că dorința lui are mari șanse de a deveni realitate.

La vîrsta de 20 de ani, Dobrin are și alte dorințe. Ne-a vorbit cu multă hotărîre despre intenția sa de a-și relua în toamnă studiile, precum și despre dorința ca echipa sa, F.C. Argeșul, să aibă o comportare cît mai frumoasă în „Cupa orașelor tîrguri" și în campionatul național. *Și o dorință familială : moștenitorul care va veni în curînd* „numai băiat să fie !"

AL. PUIU

Secretul tehnicii lui Dobrin : lucrul cu balonul